

TOR:s yttranden

Skattestrafflagutredningens betänkande” Skattebrotten” (SOU 1969:42)

Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund, som beretts tillfälle avgiva yttrande över rubricerade betänkande, upptager huvudsakligen till behandling frågor, som faller inom länsstyrelsernas förvaltningsområde och som angår taxeringsfunktionärerna i första instans. Av de i betänkandet berörda samhälleliga reaktionerna å förseelser och försummelser ingår förbundet närmast på det administrativa sanktionssystemet.

Allmänt

Utredningen har eftersträvat att skapa ett mer differentierat och nyanserat påföljdssystem än det nuvarande vid brott på skatte- och avgiftsområdet. Ringa fall av brottslighet skall enligt förslaget nästan undantagslöst avföras från det straffbara området och föranleda sanktion i form av skatte- och avgiftstillägg. Det straffrättsliga påföljdssystemet reserveras för grövre brottslighet och utformas i en skattebrottslag, som ersätter bl. a. den nuvarande skattestrafflagen.

Emot de principer, som enligt ovan legat bakom utredningens förslag, har förbundet intet att erinra. Det förefaller välbetänkt att avlasta den arbetstyngda polis-, åtals- och domstolsapparaten från fall av mera bagatellartad beskaffenhet. Härigenom erhålles också för de sistnämnda fallen en sanktionsform, som bättre svarar mot deras svårighetsgrad än det nuvarande straffbeläggandet.

Vad gäller tyngden av det sanktionssystem, som utredningen föreslår, innebär det straffrättsliga påföljdssystemet en väsentlig skärpning gentemot straffskalorna i skattestrafflagen. Uppsåtliga skattebrott av allvarligare slag har exempelvis jämsätts med bedrägeri och andra centrala förmögenhetsbrott. Utredningen anser fog härför föreligga genom ändring i värderingar och rättsuppfattning gentemot vad som tidigare kan ha gällt. Förbundet finner deklaramoralen böra underbyggas med effektiva sanktioner och kan med den utgångspunkten väl tänka sig en avgörande skärpning av det straffrättsliga sanktionssystemet.

Utredningen föreslår tillskapandet av en administrativ sanktionsform med skatte- och avgiftstillägg. Denna kan genom avsaknaden av begränsningsregler komma att i extrema fall ”slå” hårt. Förbundet fäster sig särskilt vid det skattetillägg, som föreslås utgå vid försummelse att avgiva självdeklaration inom den i 34 § 1 eller 2 mom. taxeringsförordningen föreskrivna tiden. Kortfristiga försummelser, som anses böra avgiftsbeläggas, kan föranleda onödigt stark sanktion. Inte minst med hänsyn härtill synes det böra övervägas om inte bestämmelserna om skattetillägg bör kompletteras med särskilda begränsningsregler. Vid bedömandet av effekten av det administrativa sanktionssystemet bör också beaktas, att detsamma enligt förslaget även avses tillämpas vid sidan av lagföring och straff enligt den föreslagna skattebrottslagen. Här-

igenom skulle ersättning skapas för bortfallande av sådana ekonomiska påföljder som normerade böter och straffskatt.

Vid bedömningen av det befogade i ett skärpt sanktionssystem får hänsyn rimligen också tagas till att det drabbar ett klientel, som är högst oenhetligt sammansatt. Man får räkna med att åtskilliga saknar förmåga eller möjlighet att komma till rätta med deklaraionsförfarandet. Det kan gälla åldringar eller av sjukdom handikappade. En stor grupp utgöres numera av utlänningar, som tillfälligt arbetar i Sverige längre eller kortare tid. Dessa är inte insatta i vårt tämligen krångliga skattesystem och många lever i föreställningen, att de fullgjort sina skyldigheter mot samhället genom att de vidkänts avdrag för preliminär skatt. Lämna de deklaration, kan de brista i förmågan att korrekt ifylla densamma. Om de återvänt till sitt hemland, kan svårigheter möta att erhålla vederbörlig deklaraionsblankett. Samma svårigheter kan drabba utomlands bosatta svenska medborgare med skattepliktig inkomst i Sverige.

Anförda omständigheter kan vara okända för myndigheter, som handhar straffbeläggning eller avgiftspåföring. Oklarhet kan råda huruvida desamma må föranleda att sanktionsförfarande underlåtes. Beaktande härav kan betyda att straffskalor och avgiftstillägg får bestämmas med tillbörlig moderation.

Handhavandet av det administrativa sanktionssystemet

Utredningen utgår i första hand från att handhavandet av skatte- och avgiftstillägget bör anförtrors myndighet, som handlägger skatte- eller avgiftsfrågan. Vad gäller skatteförseelserna skulle taxeringsnämnden närmast komma i fråga. Härvid skulle också proceduren på ett naturligt sätt kunna infogas i taxeringsförfarandet. Förbundet ansluter sig emellertid helt till utredningens uppfattning, att en sådan lösning av procedurfrågan inte bör komma i fråga. Främst talar häremot den begränsade tid, som står till förfogande för taxeringsarbetet och som omöjliggör, att taxeringsnämnden eller dess ordförande engagerar sig i ett krävande sanktionsförfarande. Härtill kommer att rättssäkerhetsskäl talar för att de nya bestämmelserna göres till föremål för en i möjligaste mån enhetlig tillämpning, vilket inte kan garanteras, om tillämpningen utsprides på ett stort antal enheter. Förbundet fäster också stor vikt vid det av utredningen åberopade skälet, att taxeringsnämndens karaktär av enbart beskattningsnämnd kan upprätthållas emot allmänheten. En förtroendefull kontakt med de skattskyldiga, som måste gagna taxeringsarbetet, förutsätter undanröjande av varje misstanke att taxeringsnämnderna arbetar uteslutande eller huvudsakligen i fiskaliskt syfte.

Kravet på enhetlighet i tillämpningen liksom den av utredningen åberopade tillgången till juridiskt skolad personal med mångårig skatterättslig erfarenhet skulle väl närmast tala för att det administrativa sanktionssystemet borde omhänderhas av länsstyrelserna. Förbundet finner emellertid lika med utredningen angeläget, att avgiftsdebiteringen kan ske på slutskattsedeln. Skattetilläggsärendena skulle därför få handläggas under en tid, då de lokala skattemyndigheterna oundgängligen behöver tillgång till deklaraionsmaterialet för sitt ordinarie arbete. Övervägande skäl torde

därför tala för den av utredningen anvisade lösningen, att de lokala skattemyndigheterna som första instans bör fatta beslut i anledning av taxeringar, åsätta i första instans. Med hänsyn till den vikt, som kan tillmätas tillgången till deklarationsmaterialet, torde länsstyrelserna — som regelmässigt lär svara för långdföring och förvaring av deklARATIONER, avgivna av aktiebolag och ekonomiska föreningar samt C-längdens skattskyldiga — böra svara för skattetilläggen i fråga om nämnda kategorier skattskyldiga.

Deklarationernas mottagande och registrering

Någon ändring av taxeringsnämndsordförandenas skyldighet att mottaga deklARATIONER föreslås inte av utredningen. Enligt 19 § taxeringskungörelsen skall den som har att mottaga deklARATIONER eller andra uppgifter ofördröjligen till lokala skattemyndigheten insända vad som mottagits, varjämte på senare än den 15 februari inkommet deklARATIONSMATERIAL dagen för avlämnandet skall antecknas. Enligt SFS 326/1946 anses handling ingiven den dag, då handlingen eller avi om försändelsen inkom till mottagaren. Då taxeringsnämndens ordförande innehar sitt uppdrag som bisyssla, kan det knappast begäras att han dagligen förfogar över tid för postöppning. De föreslagna sanktionsreglerna förutsätter ur rättssäkerhetssynpunkt dels att expeditionstid hålles och dels att kvitto på avlämnade handlingar kan erhållas. Det förefaller omöjligt att taxeringsnämndens ordförande i sitt uppdrag skall kunna inrymma fullständig expeditionell service. Enligt förbundets mening bör deklARATIONERNA sålunda avlämnas till lokala skattemyndigheten eller länsstyrelsen, något som också är lämpligt med hänsyn till sortering m. m.

Vid ett förverkligande av utredningens förslag om skattetillägg i fråga om försenat eller uraktlåtet avlämnande av deklARATIONER framstår som nödvändigt, att särskild omsorg ägnas instämplingen av inkomna deklARATIONER. Det är anledning räkna med att brister i avlämnandet förekommer i ett stort antal fall. Genom en enkel kryssmarkering vid beslutsredovisningen på deklARATIONEN skulle uppmärksamhet kunna fästas på sådana fall. På samma sätt skulle kunna markeras fall av ändringar till skattskyldigs nackdel, åtminstone där de uppgår till belopp av någon betydelse. Genom sålunda företagna markeringar skulle underlag kunna skapas för ett datamässigt framtagande av angivna uppgifter och deras återgivande i särskilda förteckningar till vägledning för den påförande myndigheten. Eventuellt skulle böra ifrågakomma medverkan från taxeringsnämndernas sida vid underlagets framskaffande. Förbundet, som med hänsyn till taxeringsnämndernas ansträngda arbetsläge för sin del kan acceptera sådan medverkan endast om den befinnes oundgängligen erforderlig, förutsätter att i sådant fall skäligen hänsynstagande till arbetsuppgiften tages vid arvodestilldelningen.

Grunden för påföring av skattetillägg

Sista stycket av 116 a § är oklart. Enligt förslaget har endast förutsatts, att skattskyldig inkommer med deklARATION. Det bör enligt förbundets mening även krävas

att åsatt taxering ändras och åsättes enligt den avlämnade deklARATIONEN. Om den sistnämnda i några avseenden frångås eller om besvären av formella skäl inte prövas, bör förutsättningar ändock finnas för att påföra skattetillägg.

Påföring av skattetillägg kräver beskattningsbar inkomst. På grund härav kommer exempelvis ett vägrat eller reducerat underskott av rörelse eller jordbruk, vilket för kommande år medför att förlustavdrag vägras eller reduceras, inte att medföra skattetillägg. Detta är knappast godtagbart, då ett taxeringsbeslut av nu nämnt slag i princip är att jämställa med skönstaxering.

Eftergift av skattetillägg

Enligt 116 c § i förslaget må skattetillägg eftergivnas, då särskilda omständigheter föreligger. Befrielsegrunderna har närmare berörts bl. a. på sid. 240—241 i betänkandet. Till sådana hör fall, då det framstår som obilligt att påföra skattetillägg. Dessa fall torde bli ytterst svåra att bestämma. Sålunda kommer obestyrkta uppgifter om tillfälliga sjukdomar att lämnas vid deklARATIONSTIDENS utgång. Vissa domstolar synes ha ansett inträffad sjukdom hos revisor eller deklARATIONSUPPRÄTTARE som laga förfall. Enligt förbundets mening bör författningsrummet närmare specificeras. Det kan ifrågasättas om inte förutsättning för anstånd med deklARATION och därmed också för befrielse från skattetillägg bör vara, att sjukdom hos den deklARATIONSSKYLDIGE skall vara för handen.

Skattebrottslagen

I förslaget till Skattebrottslag, 8 §, inryms de fall, där skattskyldig förstört eller undanskaffat räkenskaper eller underlag för i deklARATION lämnade uppgifter. Förslaget synes innebära, att åtgärder vidtagits av den skattskyldige. Emellertid torde till räkenskapsförsummelse kunna få räknas även sådana fall, då räkenskapshandlingar inte förvaras på ett betryggande sätt. Stöld ur olåst bil eller att räkenskaper försvunnit i samband med städning, vindsröjning o. dyl., utförd av annan person, torde vara vanliga skäl för avsaknad av handlingar.

I det straffrättsliga påföljdssystemet får lokal skattemyndighet anmälningsskyldighet till förste taxeringsintendenten. Författningstexten (118 § taxeringsförordningen) föreskriver, att taxeringsnämndens ordförande på anmodan av lokal skattemyndighet skall lämna upplysningar, som kan ha betydelse för myndighetens anmälningsskyldighet. Utredningen anser detta tillvägagångssätt medföra lösningar på flera problem. Det är emellertid svårt att finna någon väsentlig skillnad mellan utredningens förslag och den underrättelseskyldighet, som för närvarande åvilar taxeringsnämndens ordförande enligt 118 § taxeringsförordningen. Den ojämnhet i anmälningarna som nu råder kommer med sannolikhet att föreligga även om underrättelser sker på det av utredningen föreslagna sättet. Lokala skattemyndigheten kommer sannolikt inte ha möjlighet att granska hela materialet i de taxeringsdistrikt, där antalet anmälningar förefaller lågt. De svårbedömbara fallen, dit bl. a. hör kvittningar och ej styrkta kostnader, kommer knappast att bli godtagbart lösta.

Informations- och upplysningsverksamhet

I betänkandet framhålles (sid. 132—133) behovet av breddad informations- och upplysningsverksamhet. Enligt punkt 2 av 7 § taxeringsförordningen är taxeringsnämndens ordförande skyldig att lämna deklARATIONSSKYLDIG upplysningar. I praxis torde denna skyldighet inte sträcka sig längre än just till att lämna upplysningar. Däremot kan för närvarande taxeringsnämndens ordförande inte anses skyldig att upprätta deklARATION för inom distriktet bosatta skattskyldiga. De föreslagna sanktionerna motiverar knappast en utvidgning av taxeringsnämndsordförandens skyldigheter. Tidsmässiga och expeditionella hinder gör det för övrigt omöjligt för en taxeringsnämndsordförande att ägna sig åt en mera allmän upplysningsverksamhet.

Det ovan anförda innebär inte att förbundet ställer sig avvisande till behovet av en intensifierad informationsverksamhet. Tvärtom finner förbundet en sådan högst angelägen oberoende av de beslut, som kan komma att fattas till följd av utredningens förslag. Vad betänkandet innehåller i fråga om skärpta påföljder för försenat eller uraktlåtet avlämnande av deklARATION eller för felaktigheter i deklARATIONEN förstärker behovet av information till de skattskyldiga.

Förbundet, som finner utredningen ha på ett utmärkt sätt klargjort olika informationsmedel gentemot allmänheten, vill på det livligaste anbefalla desamma till förverkligande. Särskilt vill förbundet understryka behovet av att massmedia tages till hjälp, när det gäller att undervisa de skattskyldiga om exempelvis sättet för deklARATIONSPLIKTENS fullgörande och detta även när det gäller för experten såsom enkla och otvetydiga ansedda frågor men inför vilka lekmannen kan känna sig tveksam.

Hur effektiv än upplysningsverksamheten gentemot de skattskyldiga kan bli, kommer alltid för många att kvarstå behovet av biträde vid upprättandet av deklARATION. Förbundet finner noga böra övervägas inrättande av kommunala eller statliga deklARATIONSBYRÅER eller någon form av auktorisation av privata byråer, vilka befunnits äga tillfredsställande grad av vederhäftighet och pålitlighet.

Ett skärpt sanktionssystem kommer att ställa ökade krav inte bara på skattskyldiga och deklARATIONSUPPRÄTTARE utan även på taxeringsnämnder och lokala skattemyndigheter. Även i fråga om dessa måste statsmakterna besinna behovet av en intensifierad informations- och utbildningsverksamhet. Nödiga personella resurser måste också ställas till förfogande — vad taxeringsnämnderna beträffar åtminstone vad gäller biträde för rutingörsmål.

Ikraftträdandet

Föreslagna bestämmelser avses träda i kraft den 1 januari 1971. Vad ovan anförts i fråga om behovet av informations- och utbildningsverksamhet liksom inte minst av nödiga personella resurser gör det enligt förbundets mening angeläget, att en reformering av påföljderna för förseelser och brott på skatteområdet inte sätts i kraft förrän densamma tillräckligt underbyggs på det informativa och administrativa planet. Ett uppskov med ikraftträdandet synes därför nödvändigt. Härigenom skapas också

utrymme för den överarbetning av förslaget, som kan visa sig erforderlig på grundval av inkomna remissvar, och för samordning med det utredningsarbete på taxeringsväsendets område, som pågår inom statskontoret.

Ytterligare tillkommer en omständighet av största betydelse i fråga om försenat deklarationsavlämnande. Det sanktionssystem, som nu föreslås komma i fråga vid försummelse i angivet hänseende, måste ovillkorligen förutsätta, att alla deklaranter i god tid före slutdagen för deklarationsavlämnande har tillgång till nödigt blankettmaterial. Erfarenheterna från senare år har tyvärr visat brister härutinnan. Förbundet finner uppenbart, att den nya lagstiftningen inte kan träda i kraft förrän garantier skapats för en effektiv organisation såväl vad gäller beslutsfattandet beträffande de materiella bestämmelser, som skall ligga som underlag för blanketttexten, som i fråga om färdigställandet och distribution av blankettmaterialet.

Skogsbeskattningen

Sedan Taxeringsnämndsordförandenas Riksförbund beretts tillfälle avgiva yttrande över skogsskattekommitténs betänkande "Skogsbeskattningen" (SOU 1969: 30), får förbundet anföra följande.

Gällande bestämmelser för beskattning av skogsinkomster kan inte anses vara tillfredsställande. Som kommittén framhållit vållar de stora bekymmer för taxeringsnämnderna. Bestämmelserna är krångliga och invecklade och förutsätter oftast medverkan av skoglig expertis. Därigenom kan många gånger tillförlitlig utredning ej hinna framskapas redan på taxeringsnämndsstadiet. Svårigheterna med skogsbeskattningen sammanhänger som kommittén anfört med förekomsten av värdeminskningsavdrag av skog. Visserligen finns tre olika metoder för beräkning av värdeminskningsavdrag, men i praktiken är nog den s. k. förrådsmetoden den mest tilläpade. Den bygger på en mängd skönsuppskattningar. Man måste exempelvis uppskatta hur stor del av köpeskillingen för en jordbruksfastighet, som kan antas belöpa på den växande skogen, hur stort det avyttrade förrådet vid försäljning av en fastighet är, hur stor tillväxten per år är, hur stora skogsuttag som gjorts under tidigare år etc. Kostnaderna för skogsutredningar blir ganska stora och många skattskyldiga underlåter att yrka befogade avdrag kanske just med hänsyn till kostnaderna och ovissheten om yrkandet beviljas. Ytterligare en olägenhet med nuvarande beskattningsform är, att en skattskyldig ej kan förutse konsekvenserna av ett erhållet avdrag. För flertalet skattskyldiga kommer det som en obehaglig överraskning, när de erfar att de skall beskattas för inkomst av skog i samband med försäljning av mark. Förbundet finner det därför angeläget att skogsbeskattningen förenklas.

Kommittén framlägger tre linjer för skogsbeskattningens lösning, varjämte behandlas vissa ändringar inom gällande system. På av kommittén angivna grunder anser förbundet, att genomförandet av beskattning enligt någon form av schablonmetod

eller enligt bokföringsmässiga grunder ej låter sig genomföras. Beskattning enligt schablonmetod blir slumpartad och när det gäller stora värden, som oftast är fallet vid skogsbeskattning, bör en dylik metod undvikas. Med en bokföringsmässig redovisning kvarstår ett flertal av de svårigheter, som behäftar nuvarande bestämmelser för skogsbeskattningen. Ej heller genom införande av vissa detaljändringar i nu gällande skogsbeskattningssystem vinner man några större förenklingar.

Förbundet anser däremot att genomförande av *Kontantprincipen vid beräkning av inkomst av skogsbruk* skulle medföra många fördelar, inte minst ur taxeringssynpunkt. En köpare av en fastighet med skog skulle då på förhandlingsstadiet kunna ta hänsyn till den skatteskuld, som belastar den växande skogen. Priserna å dylika fastigheter skulle då förmodligen sänkas, men säljaren behöver ej befara att beskattas för inkomst av skog i samband med försäljning av marken. Det bör därför vara ur bägge parter synpunkt viktigt att på förhand vara medvetna om skattekonsekvenserna. De invändningar mot kontantsystemet, som redovisas i betänkandet, förefaller att vara av mera teoretiskt intresse.

Av övergångsbestämmelser anser förbundet de i bil. 5 till betänkandet under punkterna 1 och 2 vara tillräckliga.

Under 5.5 behandlas *Sambandet mellan beskattningen av realisationsvinster och skogsbeskattningen*. Vad kommittén härutinnan anför synes inte stå i överensstämmelse med de tankegångar, som framkommit i riksskattenämndens skrivelse till förste taxeringsintendenten T. Nilsson den 27 juni 1969. Vad som i skrivelsen anföres torde ha legat till grund för lösningen av spörsmålet vid 1969 års taxering. Förbundet anser det vara angeläget att här ifrågakvarande spörsmål noga övervägas, innan beslut fattas om ny lagstiftning på området.

Förbundet har i stort sett intet att erinra mot vad som i betänkandet framhålls om avdrag för *Skogsvägskostnader* och *Skogsplantering*. Förbundet vill emellertid erinra om att, därest en mera permanent skogsväg anläggs, detta i och för sig måste innebära en viss grundförbättring, varför hela anskaffningskostnaden måhända ej bör göras till föremål för avskrivning. Det kan övervägas, om inte avdraget – såsom beträffande markanläggning enligt anvisningarna till 29 § KL 16:e punkten femte stycket – bör begränsas till tre fjärdedelar av anläggningskostnaden.

Genom nuvarande bestämmelser om avdrag för värdeminskning av skog har en skattskyldig viss möjlighet till åtgärder ur skatteutjämnande syfte. Det bör därför vara av intresse att – därest värdeminskningens avdrag slopas – den skattskyldige behåller rätt till dylik utjämning. Förbundet anser därför att behandlingen av medel, som insatts på skogskonto, bör göras rätt generös. Av denna anledning kan förbundet inte förorda bestämmelsen om en årlig beskattning av sådana medel. Utsträckning av tiden för medels inestående till 15 år torde i de flesta fall vara obehövlig, då väl i allmänhet en skattskyldig hinner planera medlens användande inom nuvarande 10 år.

Emot vad som förelås angående *Inkomstutjämnning genom särskild skatteberäkning för ackumulerad inkomst* har förbundet ingen invändning att framställa.

Om *Skogsvårdsavgiften* bibehålles, bör den liksom hittills beräknas på det taxerade

skogsbruksvärdet. Det skulle givetvis vara en påtaglig rationaliseringsåtgärd, om man helt slopade skogsvårdsavgiften. Dess statsfinansiella betydelse är ringa. En förenkling skulle vara om man såsom kommittén i förbigående ifrågasätter avstår från att vid påföringen ta hänsyn till ägarbyten under beskattningsåret och till annat beskattningsår än kalenderåret och i stället såsom tidigare varit fallet påför avgiften med hänsyn till äganderätten vid beskattningsårets ingång. Att den som då är ägare till en fastighet i förekommande fall påföres avgiften kan ej anses stötande, då avgiften oftast uppgår till rätt blygsamt belopp.

I övrigt har förbundet intet särskilt att erinra i anledning av vad betänkandet innehåller.

Ingångsvärdet på djur

Yttrande över "PM med förslag till ändrade regler för bestämmande av ingångsvärde å djur vid övergång till beräkning av inkomst av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder, m. m."

De föreslagna ändringarna i fråga om bestämmande av ingångsvärde å djur innebär, att skillnad göres om lagret av djur består av stamdjur eller omsättningsdjur. I övrigt bibehålls reglerna för övergång från kontantmässig till bokföringsmässig redovisning oförändrade. Som motivering för ändringarna anges, att nu gällande regler beträffande värdering av ingående lager av djur användes för skatteflykt.

Enligt förbundets mening torde en översyn av reglerna böra innefatta samtliga de balansposter, som ifrågakommer vid bokföringsmässigt jordbruk. Övergångsbestämmelserna i SFS 790/1951 medför i dess nuvarande form bl. a., att avdrag *inte* får ske för ingående lager av spannmål o. dyl., att ingående varufordringar ej redovisas *samt att* ej heller ingående varuskulder medtages. Det kan inte vara lämpligt att tillskapa särregler för endast en ur de skattskyldigas synpunkt förment fördelaktig regel. Det torde enligt förbundets mening vara möjligt att använda den praxis, som gäller vid övergång från kontantmässig till bokföringsmässig redovisning i förvärvskällan rörelse och som närmare framgår av regeringsrättens utslag, bl. a. i RÅ 1949 ref. 42. Det kan därvid behöva närmare utredas om även de för rörelse gällande värderingsreglerna skall tillämpas.

Genom det av riksskattenämnden gjorda förslaget kommer problemen beträffande gränserna mellan stamdjur och omsättningsdjur liksom mellan realisation och löpande försäljning att aktualiseras vid varje övergång till bokföringsmässig redovisning. Deklarationerna efter övergången behandlas regelmässigt av särskild taxeringsnämnd, där ledamöterna äger erfarenhet av rörelsetaxering men i mindre grad av jordbruks-taxering. Vidare har dessa nämnder inte samma goda lokalkännedom som de lokala nämnderna. Det finns därför anledning förmoda, att vid övergången processer uppkommer beträffande redovisning av djurlagret. Dessa processer måste sedan följas

Föreningsärende

Föreningen Jönköpings läns taxeringsnämndsordförande

avhöll sitt ordinarie årsmöte onsdagen den 4 februari 1970 å Hotell Portalen i Jönköping. Ett 100-tal medlemmar hade samlats, när ordföranden Gustaf Svensson hälsade välkommen.

Vid årsmötet omvaldes den tidigare styrelsen i sin helhet och ordförande även för det kommande året blev således hemmansägaren Gustaf Svensson. Ledamöter i styrelsen blev hemmansägaren Eskil Svensson, Gnosjö, förste länsassistenten Alf Andersson, Jönköping, hemmansägaren Åke Haraldsson, Broaryd och fastighetsförvaltaren N. G. Bjernfalk, Eksjö. Till suppleanter i styrelsen omvaldes lantbrukaren Henry Fransson, Årset och hemmansägaren Gunnar Hultsjö, Hestra.

Till revisorer valdes förste byråinspektören Bengt Lönnborg, Jönköping och byrådirektören Rude Olsson, Jönköping, med länsassistenten Harald Bernerson, Jönköping, som suppleant.

Till ombud vid TOR:s förbundssammanträde utsågs föreningens ordförande med sekreteraren som ersättare.

Efter årsmötesförhandlingarna höll förste taxeringsintendenten Ivar Hedskog ett anförande om ”De nya värdeminskningsreglerna för byggnader m. m.”. Informationer om mervärdeskattens inverkan på jordbrukarens självdeklaration lämnades av byrådirektören Lennart Palm.

upp med årliga besvär över lagervärdet med hänsyn till kontinuitetskravet i redovisningen av balansposter.

Riksskattenämndens förslag om värdering av omsättningsdjur efter en procentuellt stigande skala kommer att medföra ytterligare kontrollproblem för nämnderna.

Det synes principiellt betänkligt att — som i promemorian förordas — göra lagstiftningen retroaktiv. De nya bestämmelserna om beräkning av ingångsvärde å djur avses gälla även den, som *vid 1970 års taxering* för första gången redovisar inkomst av jordbruksfastighet enligt bokföringsmässiga grunder och som inte gjort anmälan härom till vederbörande taxeringsintendent före den 1 november 1969.

Sammanfattningsvis finner förbundet, att de föreslagna ändringarna torde bära ske först genom omprövning av hela systemet för övergång, att det bör övervägas om inte de i förvärvskällan rörelse gällande reglerna för övergång till bokföringsmässig redovisning bör vara vägledande för nya bestämmelser i förvärvskällan jordbruk samt att enhetliga övergångsbestämmelser bör införas.